

ligt udenfor Udvalget at stille hertil sigtende Forslag, og jeg har derfor maattet indskrænke mig til denne Kritik for dergennem at paapege, hvad der efter min Mening er ganske forkert i Lovens hele Grundlag. Jeg venter da, at vi atter en Gang faa dette Lovforslag at se her i Folketinget, og saa vil jeg i alt Fald gøre, hvad jeg kan, for at faa det ændret i den her paapegede Retning, og jeg vil haabe, det vil kunne ske. Jeg ser mig altsaa ikke i Stand til at stemme for Lovforslaget i den foreliggende Skikkelse.

**Sabroe:** Ikke heller jeg kan stemme for det Forslag, der her foreligger. Jeg tror, at vi raade over saa mange Midler til at faa talt en Mængde af de Personer, hvorom Loven handler, til Rette, og at vi skulde forsøge at bruge disse Midler, forinden vi skride til at forøge Antallet af de Straffelove, vi have, og lægge endnu flere Sager i Politiets Haand. Det er efter det Kendskab, jeg har til Forholdene, og saa af rent personlig Erfaring, min Opfattelse, at der ikke øves Justits nok Folk imellem. Hvis der øvedes en omfattende Justits rundt omkring i alle Samfundskredse, vilde et saadant Lovforslag som dette efter min Mening være ganske overflødig. Stillingen er i Virkeligheden den nu, at hvis en Mand — eller det kan være en Kvinde — forsøger at holde Justits, saa ere Politiet og Klassemyndighederne der for at falde over vedkommende. I Stedet for at man tværtimod skulde opmuntre til, at enhver, saa vidt det staar til ham, søger at tilvejebringe god Orden og god Tone, saa gælder det, at Menigmand og Lægmand ikke maa skride ind. Det er Politiets og Straffedommernes Opgave at tilvejebringe Ro og Orden — og saa sker det for øvrigt hyppigt, at de paa-gældende Myndigheder fremkalde det modsatte. Det Lovforslag, her foreligger, vil øge Politiets Magt til at falde over en hel Række af Personer, som paa Forhaand have almindelig Uvillie mod sig, og som ikke have nogen til at værge for sig.

Det Kendskab, jeg i Aarenes Løb har faaet til Politiet, ikke mindst til Hovedstadens Politi, gør, at jeg vil ikke være med til at gennemføre en Lov, som vil give dette Politi Haandsret til at øve, hvad jeg mener, der ofte har været øvet, og hvad der ogsaa vil ske: Vold imod den fattige Mand, som kommer til at forbyrde sig mod denne Lov. Og det vil blive den fattige Mand. Det vil ikke altid blive en Dranker, men det vil blive en

Mand, som er kommen lidt langt ud, som vil falde for de Bestemmelser, der her foreslaas. Jeg vil ikke være med til at give Politiet et nyt Vaaben, give det en ny Anledning til at komme til at ramme disse Mænd. Det er i øvrigt min Overbevisning, at det ikke bliver Mændene, som i sidste Række blive ramte, men det bliver Hjemmene, Hustruer og Børn. Der siges ganske vist i dette Lovforslag, at ved Fastsættelsen af Bødens Størrelse bliver der særlig at tage Hensyn til den skyldiges økonomiske Forhold. Men det er jo bare en Papirbestemmelse, slet ikke andet. Hvorledes dømme de ikke i denne By, hvorledes dømme de ikke ude omkring i Landet, naar en Mand eller Kvinde er kommen til at overtræde en eller anden Paragraf i Politivedtægten eller Loven, selv om det kun drejer sig om rene Bagateller? Man fastsætter her i den offentlige Politiret til Tider Bøder til 30, 40 eller 50 Kr. for en almindelig Forseelse, som ude i en Landsby ikke vilde blive takseret af en Herredsfoged til mere end 5 Kr. Uden videre paalægger man disse Folk at indbetale denne efter deres økonomiske Forhold svimlende Sum, og hvis de ikke betale den, ja, saa kunne de af-sone den. Der betales nu langt flere Bøder, end man tror. Jeg har set Folk, som ikke havde, hvad de kunde møtte sig selv og deres Hustruer og Børn med, faa skrabet sammen ved Laan hos Venner og bekendte 10, 20, 30 og 40 Kr. og gaa op og betale dem, fordi de ikke vilde i Arrest. Og her, siger jeg, gør det offentlige sig skyldigt i en Forsyndelse mod Hundreder af Hjem, fordi man tager Brødet fra de fattige Hustruer og Børn.

Det siges, at det er Manden, man straffer, men man straffer Hjemmet. Og nu kunne de Herrer, som ere stemte for den Lov, her foreligger, nok saa meget sige: Ja, men det er til Beskyttelse for Hustruerne og Kvinderne. Men min Erfaring gaar ogsaa ud paa, at i det største Antal Tilfælde ville Kvinderne slet ikke anmelde deres Mænd, og de ville optræde som Vidner for deres Mænd mod det offentlige, de ville vidne i Strid med Sandheden for at fri vedkommende for Bøder og Straf. Der er Institutioner her i vort Samfund, som, navnlig hvis de bleve reorganiserede — jeg tænker her paa Værgeraadene — kunde gøre udmærket Nytte og træde i Stedet for de drakoniske Straffe, der her er Tale om at indføre. Hvis Værgeraadene vilde skride ind i de Hjem, hvor Manden drikker sin Ugeløn op, eller